

CO JE STŘEDEM NAŠICH ŽIVOTŮ?

MARTIN K.

(Tursko, prosinec 2007)

Hospodine, přicházíme před Tvoji tvář s potřebou, abys k nám mluvil. Abys pronikl přes všechny slupky až k porozumění, které se promění ve změnu v našich duších. Hospodine, netoužíme po tom, abychom měli dobré dopoledne. Toužíme po tom, aby se něco stalo v našich životech. Chválíme Tě za to, že jsi nás spasil, že jsi přinesl své spasení do našich životů. Prosíme Tě, aby se to spasení projevilo, aby proměnilo naši chůzi. Prosím, Hospodine, pomaz nejen moje ústa, ale i naše uši ke slyšení a srdce k porozumění. Chválíme Tě ve jménu Ježíše Krista. Amen.

Dovolím si pokračovat v sérii slov, která jsme slyšeli minulou a předminulou neděli. Krátce připomenu, o čem jsme hovořili. Mluvili jsme ze 4. kapitoly a z konce 3. kapitoly Zjevení, o trůnu a o naší duši. Vysvětlovali jsme, že duše, kterou viděl Jan během své vize na ostrově Patmos, byla konečná, proměněná duše. A že proměněná duše je vrchol, konec spasení. Můžeme také říct, že je to spasení našich těl, která jsou poddána duši. To znamená, že jakmile budou naše duše proměněny a spaseny, tělo bude činit vůli duší, které jsou poddány Bohu. Četli jsme o tom, že na trůnu sedí „Jeden“. Že jich tam nesedí víc. Říkali jsme si o čtyřech zvířatech z Ezechiele, ale i ze Zjevení. O orlu a lvu, o lidské tváři, o volu, respektive ve Zjevení o teleti. Mluvili jsme o proměněnosti naší vůle, emocí, tužeb. Naše touhy je potřeba proměnit, abychom toužili po Božích věcech. Je velmi složité a těžké dělat Boží věci, pokud to není naší touhou. Mnozí to při chůzi s Bohem zakoušejí, protože je to opravdu těžké, pokud po tom netoužíme a nechápeme hodnotu toho, za čím jdeme. Mluvili jsme o proměnění, cíli a záměru. Co se vlastně stalo, když padl Heylel. Mluvili jsme o hvězdách, o třetině hvězd, o tom, že Bůh vložil sám sebe a svůj příběh do hvězd, takže mluví o Božích synech. Částečně jsme zmínili příběh Josefa a vykládali jsme, co znamenají hvězdy. A že Heylel, jak jsme četli v Izaiáši, se chtěl postavit na Sion a vládnout nad hvězdami, což je místo Ježíše Krista.

Bůh touží, aby jeho Syn vládl nad hvězdami, nad Božími syny, do kterých se obtiskl Jeho charakter. Naše duše jsou materiálem, hlinou nebo moduritem, ve kterém se ďábel snaží zkopírovat a zplodit sám sebe,

protože bez lidí nic nemá a vlastně ani nic není. Kupodivu i Ježíš Kristus, Bůh, má stejnou touhu. Je to pochopitelné, protože Bůh tu touhu měl první, ďábel nikdy nic nevymyslel. Ani hudbu, ani boj. To všechno jsou Boží principy, které ďábel použil v nespravedlnosti. Na konci jsme vyzývali k tomu, abychom si dávali pozor, aby to byl Bůh, kdo se obtiskne, a ne ďábel. Jestli vytvoříme prostor, abychom byli obrazem toho zlého, anebo obrazem Boha.

Nevěříme tomu, že cílem chůze s Bohem je naše obrácení, protože to je spíš počátek než cokoliv jiného. Samozřejmě, bez obrácení, znovuzrození, to nejde, tak jako člověk nemůže žít bez toho, aniž by se narodil. Ale my nechceme, aby miminko zůstalo miminkem. I když je roztočilé a příjemné, není to vrchol ani cíl. Chceme, aby se z dítěte stal dospělý a zralý člověk. V přirozeném si dovedeme představit dospělého člověka. Je nějak veliký, má sílu a dokáže se o sebe postarat. V duchovním je to možná abstraktnější, a proto jsme se bavili o tom, jaká duše má být. Dnes jsem chtěl hovořit o změně. Klíčové slovo pro dnešek je změna.

V dnešní době je spousta falešných náboženství včetně křesťanství. Je nebezpečné to takto říct, ale věřím, že křesťanství je falešné náboženství. Protože každé náboženství je falešné. Každé náboženství, které nás odvádí pryč od Boha a dává nám něco místo Boha samého, je špatně. I kdyby se to nazývalo stejnými jmény jako náš Bůh. Víte, můžeme být křesťanskou zemí, a stejně minout Boha. Víte to? Můžeme se dokonce nazývat křesťany. Je spousta lidí, kteří se nazývají křesťany, a míjejí Boha. A možná v tom je to nebezpečnější, protože někomu chcete zvěstovat pravdu a evangelium, a ten člověk říká: „Vždyť já jsem taky křesťan.“ Dneska jsou pojmy tak zmatené, že to s tím nemá nic společného. Je to jeden ze způsobů, jak někoho podvést. Když bude někdo například prodávat opravdu dobré biomáslo, nejlepší způsob, jak to celé pokazit, je začít prodávat špatné máslo a nazvat ho stejně. Všichni potom budou prodávat biomáslo a nikdo se v tom nevyzná. Jak potom poznáte to správné? To dělá náboženství. Vezme stejná slova, stejné pojmy, stejné termíny a stejné formy, ale obsah tam už není. Před tím bych nás chtěl varovat. Varovat každého z nás, protože se někdy ukolébáváme tím, že máme správná slovíčka. Máme správný způsob. Chodíme do správné církve, sedíme na správných židlích a hraje ze správných zpěvníků. Ale to je velký omyl.

Zeptám se na jednoduchou věc. Pokud jsme se obrátili, co to znamená? Znamená to, že každý, kdo se obrátil, bude spasen? Ano. Pokud vytrvá do konce. Obrácení zůstává, to je pravdivé. Ale existuje různá míra spasení. Líbí se mi název článku, který jednou napsal bratr Wilkerson.

Jmenoval se: „Spasen, ale mizerně“. To nechceme. Aspoň já po tom netoužím. Být zachráněn, v podstatě za klopou vytažen, a zůstat tam, kde jsem. Spasení je dobře, je lépe být spasen než nespasen. Ale lidé říkají: „Víš, pro mě je hlavním cílem být v nebi.“ Někdy provokuji a říkám jim: „V nebi je ďábel.“ Oni to nevědí a hrozně se bouří, tak jim ukážu verš, kde se o tom píše.¹ A najednou se zboří celá představa toho, co je nebe. Jsou to katolické nebo jiné představy nebe s andělky a kdoví čím ještě. Mylná představa, chiméra, je v tom, že na světě žijeme takoví, jací jsme, a cílem je dostat se do nebe, až umřeme. Říká se, že jsou v nebi zlaté ulice, „nádherné“ věci, hraje se tam baseball a jsou tam sjezdovky, které nikdy nekončí. Pochopitelně se tomu smějeme, protože to je hrozně tělesné.

Když jsem byl spasen a přijal jsem Ježíše Krista, ptal jsem se, co jsem spasením získal. Lidé mi nadšeně vykládali: „Teď, když umřeš, tak budeš sedět pod stromem a budeš mávat palmovou ratolestí a křičet hosana.“ Říkal jsem: „To zní pěkně, a dál?“ – „No, to je všecko.“ Představoval jsem si to a říkal: „Hodinku to může být dobré. Celý den, fajn, ale věčnost!? Bude nás tam aspoň víc, budeme si moct povídat?“ – „Ne, ne, ne, budeš tam sedět a budeš mít bílé roucho, korunu na hlavě a volat hosana.“ Říkal jsem si: No, mě to přijde jako taková jiná forma pekla. ☺ Nevím, jak to působí na vás. Otázka, kterou jsem si kladl, byla: „Bože, co je to vlastně spasení? Co, Hospodine, se mi děje?“ Hrozně jsem nechtěl být v pekle. Nevím, jak jste si vy představovali peklo. Lidé kreslí velké kádě s olejem a čerty, kteří příkládají, a vy se vaříte v oleji. Já si myslím, že peklo je horší. , Když vás něco bolí zvenku, to není peklo. Peklo je v duši. Peklem pro mě byla představa, že budu sám. Že budu sám někde přikovaný v jeskyni. Pro mě je absolutní peklo v neschopnosti se sdílet. V neschopnosti milovat a být milován. Neschopnost vylít někomu své srdce. Neschopnost někomu požehnat a být požehnan. To je peklo, víte to? Je to horší, než kdyby vás někdo mučil. Nemáte ve své duši Boha. Člověk je najednou sám. To je vrchol pekla. Myslím si, že peklo je ještě horší. A tak jsem říkal: „Dobře, tomu jsem chtěl uniknout. Než tohle, tak radši budu s bratřími sedět pod palmou a mávat ratolestí.“ Ale stejně jsem trochu doufal, že v nebi toho bude víc a že se bratři mýlí.

Říkal jsem jsi, že to nemůže být všechno. To, co mi začalo opravdu dávat pravý život, hodnotu a nadšení z Božího slova – když jsem začal vidět, že Bůh je schopen vstoupit a být ve mně. Víte, co myslím? Že Bůh

¹ Zjevení 12:3,7 – „I vidín jest jiný div na nebi. Nebo aj, drak veliký ryšavý ukázal se, maje hlav sedm a rohů deset, a na těch hlavách svých sedm korun. I stal se boj na nebi: Michal a andělé jeho bojovali s drakem, a drak bojoval i andělé jeho.“

ve vší své znalosti, schopnosti a hlavně ve svém charakteru je schopen se přetransformovat a vstoupit do mojí duše. Že Jeho záměrem je stát se součástí mě, nezávisle na tom, kým jsem byl předtím. Zlodějem, lumpem, pyšným nebo kýmkoliv. Ne, že zůstanu tím, kým jsem, a Bůh bude vedle mě. Ale Bůh mě promění a začnu být Jemu podobný. Tato myšlenka je natolik zásadní, že by někde mohla být nazvána rouhovou. Podle mě by její vyslovení v mnoha společenstvích nebo církvích bylo automaticky pokládáno za herezi. Když řeknu: „Bratří, Bůh chce, abyste byli Jemu podobní. Bůh chce, abyste byli jako Bůh, když jste tady na zemi,“ hned svítí všechna červená světýlka a říkají: „Poslyš, oni říkají, že máme být jako Bůh!“ Neříkám, že máte být jako Bůh, že se máme stát Bohem anebo zaujmout Jeho místo. Ale máme být jako On v charakteru, přemýšlení a způsobu. Bůh nás nabádá, abychom byli dokonalí, jako On je dokonalý.² A cokoliv menšího děláme, nenaplňujeme tím plnost spasení, kterou nám Bůh nabízí.

Bůh nám dává schopnost být proměněni od slávy ke slávě do Jeho obrazu.³ Nevěřím v proměnění, které se bude měřit velikostí mého auta nebo jinými věcmi, kterých dosáhnu v tomto světě. Jsou lidé, kteří „něčeho“ dosáhli ve světě, a přesto v Božím pohledu ani nejsou. Bůh je neregistruje a nevnímá, že by v Bohu něčím byli a něčeho došli. Boží slovo v Matoušovi v 7. kapitole říká, že byli lidé, kteří v Jeho jménu pro-rokovali a dělali mocné divy a věci. Ježíš ale přesto říká: „Já vás neznám.“ To znamená, že míra spasení a dosažení jakési pozice v Bohu se měří jinak. A to tím, jak je náš charakter blízký a podobný Bohu.

Snažili jste se někdy změnit? A na co jste narazili, jak se vám to povedlo? Narazili jste na sebe, že? Člověk narazí na sebe a dostane se do deziluze. Řekne si: „To znamená, že mám být takový na věky?“ A přitom jste se chtěli změnit. Když zjistíte skutečnost, říkáte si: Ale já jsem takový... Někteří na tom ustanou a říkají: „Takový já jsem. Prostě jsem takový, tak se s tím buď vyrovnejte, nebo...“ Někdy lidé vedou takovouto diskuzi v manželství a říkají: „Podívej se, smiř se s tím, já prostě jsem takový.“ A v manželství to má určité místo. Protože někdy si jeden partner potřebuje uvědomit, že než ten druhý člověk bude proměněný, tak jeho nedokonalost bude muset snášet a povzbuzovat ho. Ale v naší mysli nemá místo říkání: „Já jsem prostě takový.“ Protože v naší mysli má mít prostor vyznání: „Já chci být jiný. Jak? Jak, Bože? Ale nechci být jiný jenom na oko, abych působil jinak, křesťansky a proměněně.“

² Matouš 5:48 – „Buďtež vy tedy dokonalí, jako i Otec váš nebeský dokonalý jest.“

³ 2. Korintským 3:18 – „My pak všickni odkrytou tváří slávu Páně jakožto v zrcadle spatřujícíce, v týž obraz proměněni býváme od slávy v slávu, jakožto od Ducha Páně.“

V této naději se zvedá moje touha po Hospodinu. Naděje, že Kristus je schopen změnit samu podstatu mého bytí. Způsob mého přemýšlení, mentalitu, touhy. Už to není o tom, že uvnitř celá moje bytost touží po hříchu, a já ho nedělám, protože se to nemá. Zjistíte, že v některých věcech vás Bůh proměnil a je schopen to udělat znovu. Podíváte se zpátky a řeknete: „Bože, tahle věc je jiná.“ Víte, že jste si to nikde nezasloužili. Není to způsobené vaší svatostí, pílí, pečlivostí v jakýchsi náboženských úkonech, jako bičování se, mrskání se nebo něco takového.

Někdo se mě při nějaké příležitosti ptal: „Pokud Bůh chce proměnit naše touhy, jak?“ Lidé naráží na to, že málo touží po Bohu a po Božích věcech. Protože my máme toužit po Božích věcech. A ta otázka je, jak se to stane. Hodně jsem nad tím přemýšlel, už jsem o tom mluvil i minule. Když kupec prodal všechny své perly, aby za ně koupil jedinou, tak musel dobře porozumět její vzácnosti. Nerozumím perlám, rozumí někdo perlám? Asi na to nikdo nejsme expert. Nevím, jestli to je o karátech nebo o velikosti nebo o čistotě nebo v čem to je. Ale on to věděl. A možná to neviděl nikdo okolo něj a divili se tomu. To člověk není schopen udělat, pokud opravdu nedokáže vidět a pochopit vzácnost perly, kterou měl, a kterou chtěl získat. Z jeho pohledu nebylo příliš těžké prodat ostatní perly. Nebylo to trápení, takové to křesťanství: „Já vím, že musím, Pane. Tak já to tedy prodám.“ A přitom vám to rve srdce. „Tak já si tedy koupím tu vzácnou perlu, když říkáš, že je tak vzácná. Ach jo!“ S tím nejste schopni dojít. Protože nakonec přijdete domů a řeknete: „Tady toho já se nevzdám!“ A uvědomujete si, že padáte: „Vím, Pane, že bych měl tu perlu prodat, tady ještě jednu. Ale já už jsem prodal čtyři z dvanácti...“ To celé je špatně. Rozumíte mi? Celý ten příběh je špatně. Bůh přichází a říká: „Počkej ale, já ti primárně neříkám, abys prodal perly. Říkám, že existuje hlavní perla a že můžeš minout, co jsem pro tebe připravil. Ale nemůžeš mít obojí, protože to prostě nefunguje. Nemůže to být spolu, protože jsou to věci, které jdou proti sobě.“

Náš problém je častokrát v tom, že nevidíme vzácnost toho, co pro nás Bůh připravil. Když mi někdo řekne: „Podívej se, Martine, teď jsi spasený. Celou věčnost budeš sedět pod stromem a mávat palmovou ratolestí a volat hosana. Ale my máme pro tebe víc: Když položíš celý svůj život, nebudeš chodit do kina a budeš se mrskat, tak budeš moct mávat dvěma ratolestmi.“ Člověk se nad tím zamyslí a řekne: „No, upřímně řečeno, to radši zajdu do kina.“ Víte, co chci říct? Říkám to trošku legračně. Chci říct, že pokud jsme nepochopili, co je nám vlastně nabízeno a co Bůh činí v tuto hodinu, kým nás chce mít, co chce učinit v našich duších, tak celá chuze se nám může stát náboženstvím. A celou dobu budeme řešit naše odpadání od Boha a odpadání svých dětí od Boha,

protože vůbec nebudeme chápat vzácnost toho, co můžeme v Bohu mít. Teprve když začneme opravdu vidět, tak nám najednou všechno ostatní bude připadat lehké. Pak řekneme: „Bože, to přece nemá žádnou hodnotu. Proč bych seděl v kině, když budu přicházet o Boží přítomnost?“

Boží přítomnost – to zní tak abstraktně, že? Když jsem přemýšlel nad tím příběhem, říkal jsem si: „Dobře, Bože. Rozumím příběhu s perlou. Rozumím tomu, co člověk potřebuje, aby měl proměněné touhy. Ale jak se to stane? Jak se to stane?“ A Bůh mi říkal: „Musíš si nechat zjevit hodnotu a cenu té perly. Musíš ji uvidět a zažít.“ Než byste se stali odborníky a začali chodit na trhy s perlami, museli byste na to trochu studovat. Všimli jste si, že když se vám staví věci před oči, tak se po nich ve vašem srdci vytváří touha? Je to tak? Kdo myslíte, že to vymyslel? Marketing? Reklamní průmysl? – Bůh. Dábel nic nevymyslel. Nic. Všechny principy, které existují, a dokonce i ty, o kterých si myslíme, že jsou zlé, vymyslel Bůh. Jednou mi Bůh říkal: „Vzpouza, to je můj vynález. Já jsem vymyslel, že se člověk má vzepřít. Mít schopnost vzepřít se a nepoddat se.“ Ale tomu zlému! A stejný princip d'ábel vzal, protože ho znal, když byl ještě s Bohem. Okopíroval princip a teď ho používá a ví, že je v něm moc.

Dábel má takovou moc a sílu, protože ví, že používá Boží principy. Kdyby používal jiné věci, tak nemá žádnou moc. Ale všechno, co se používá ve světě v nespravedlnosti, jsou Boží principy. Proto vám d'ábel neustále staví před oči nějaké věci. Reklama. Kdybych na toto plátno začal promítat nějakou pěknou reklamu, například s dobrým jídlem, tak se ve vás najednou začne formovat touha. Tak to funguje, protože touhy jsou tak stvořeny. Když vám budu vychvalovat a ukazovat hodnotu nějaké věci, a nutně to nemusí být pokrm, bude to měnit vaše touhy. Můžu vám ukázat nějakou pěknou dovolenou. Pro někoho to může být pláž na Jamajce, pro někoho to můžou být Roháče v Tatrách. Oni vědí, že když by vám začali vykládat nějaké reklamy, tak polovina z vás si tu věc bude chtít koupit nebo ji získat. A něco pro to obětuje.

Co tím chci říct? Chci říct, že Bůh chce, abychom v sobě vytvořili touhu po Jeho věcech, která nám dá sílu obětovat něco jiného. Sytíme se věcmi světa a říkáme: „Bože, já nemám touhu a chci mít touhu po Tobě.“ Potom jdeme a sytíme se reklamou. Nemusí to být vyloženě koukání na reklamu v televizi. Je to prostě o tom, jak v hlavě přemýšlíte a po čem toužíte. Vaše mysl a rozhovory se zabírají tím, co byste mohli získat a mít. „A já bych chtěl...“ – „Víš, já bych chtěl tamto auto a chtěl bych tohle.“ – „A já bych chtěl, kdybychom mohli v neděli někam jet.“ A tak je to celou dobu. To se děje i s dětmi. Zapomínáme dětem ukazovat, kým

vlastně Bůh je a co činí. Musí v nás růst touha, která bude volat: „To chci! Po tom toužím! To bych chtěl ve svém životě!“

Hrozně se divíme tomu, když nemáme. Sejdeme se třeba na shromáždění a chceme vydat, ale není co. Proč není co? Kdybychom dostali prostor vyprávět o svojí práci, o tom, co jsme dělali, čím se zabýváme a jaký stavíme dům, tak můžeme povídat hodiny a hodiny. Protože se tím sytíme. Tím se zaobírají myslí lidí. Sejdou se dvě slečny, které se mají vdávat. O čem je jejich rozhovor? Šaty sem, boty tam, prstýnky a oznámení a tak dále. Sejdou se dva chlapi, co staví dům. Kudy se ubírá jejich rozhovor? „Kde jsi sehnal cihly?“ – „Co stojí ten materiál?“ – „Člověče, jak jsi dělal to podbití?“ – „Co ty kleštiny?...“ Mají svůj slovník. Sejdou se dva rybáři, sejdou se dva lidé, kteří mají stejné hobby. Dvě matky, co dělají domácí školu. Myslíte, že říkám, že byste se o těch věcech neměli bavit? Ne. Ale měl bych být schopen říct, že když se sejdou dva křesťané, tak se celou dobu baví: „A co ti říkal Bůh?“ – „Co ten verš?“ – „A jak chápeš tohle?...“ To se snažím říct. Proč to funguje u jiných věcí, a nemělo by u křesťanů? Dva tatíci, co staví dům – nejsou taky dva křesťané? Dvě děvčata, co se vdávají, nejsou dvě křesťanky? Dvě matky, co mají děti v domácí škole, nejsou taky dvě křesťanky? Ti dva rybáři, nejsou taky křesťané? Manžel s manželkou, nejsou oni taky křesťané? Anebo budou řešit jenom závěsy a příští dovolenou, nedělní oběd a botičky pro děti?

Když se budeme sytit věcmi tohoto světa, tak budeme podobní světu. Boží slovo říká, že se nemáme připodobňovat světu.⁴ Je to naše volba – protože můžeme být i „dobrymi křesťany“, pokud chceme. Je to volba každého, ale vím, že Bůh má pro nás víc. Má pro nás proměnění naší duše. Ryby i svatba pominou. Děti odrostou a domy spadnou. A pokud k tomu přiložíme své srdce, tak padne s těmi věcmi. Pokud věnujeme celou svoji energii a celý svůj život na pozemské věci, tak úplně promarníme potenciál, který nám Bůh dal na proměnu našich duší. Stavět a vychovávat děti musíme, a je to dobře. Ale nepřikládejme k tomu srdce a nestavějme si to před oči. Můžu mít klidně doma patnáct stovebních časopisů a neustále se v nich realizovat a kochat. Anebo můžu tu práci prostě udělat a potom se kochat v Hospodinu. Místo probírání toho, co bude k nedělnímu obědu a kam pojedeme v létě na dovolenou, budeme probírat, co k nám Bůh mluví a co se děje. A nejen to, ale co s tímhle člověkem a co Bůh mluví o tamtom člověku. Co Bůh mluví o církvi a co mluví o tomto místě. Co má Bůh na mysli, a mimochodem,

⁴ Římanům 12:2 – „A nepřipodobňujte se světu tomuto, ale proměňtež se obnovením myslí vaší, tak abyste zkusili, jaká by byla vůle Boží dobrá, libá a dokonalá.“

co bude mít Bůh v neděli na oběd? Co Bůh v tuto chvíli dělá v našem středu? Co Bůh dělá v této rodině? Co Bůh dělá na tomto místě? Víme to? Zajímá nás to? Ptali jsme se na to Boha? Nebo nám to Bůh nechce říct?

Věřím, že slovo, které nám Bůh říká, je, abychom se proměnili obnovením svojí mysli. Aby věci, nad kterými přemýšlíme a o kterých hovoříme a jsou součástí nás samých, byly Boží. Protože ať už jsou jakékoliv, ony nás stejně promění, protože to tak Bůh zařídil. Bůh ustanovil zákony a principy a nechal nám je k dispozici. Můžeme je buď využít, anebo ony využijí nebo ublíží nám. Ať chceme, nebo nechceme, ten princip je takový.

Bůh chce, aby se proměnila naše duše. Do obrazu, který jsme nakreslili. Pamatujete si, o čem jsme mluvili? Mluvili jsme o transparentním, průhledném jezeře. Bůh nám to nabízí, protože nás do toho obrazu chce proměnit. Ale jaká je cesta a způsob? Je to to, že Boží slovo se stane součástí našeho života a chůze. Ne proto, že: „Já jsem křesťan, proto bych měl Boží slovo přečíst. Tak si tedy přečtu dvě kapitoly.“ Musím hledat Boha v Jeho Slově: „Kde Bože jsi, jaký jsi, jak přemýšlíš, jak přemýšlíš v této situaci, co jsi schopný udělat se mnou?“ A hlavně: „Hospodine, vidím svoji situaci a bídu v této oblasti. Vidím, jak zakopávám, a už víc nechci. Ale děje se to znova a znova. Co o tom říká Tvoje slovo?“ Protože co se píše? Že Boží slovo má moc spasit naše duše. Ale jaké musí to Boží slovo být? Vsáté.⁵ Zasazené do naší půdy, do naší hlíny. Musí to být Boží slovo, kterému dopustíte, aby něco udělalo.

Pokud dovolím věcem světa, o kterých jsme hovořili, aby měly v mém životě místo, které jim nepřínáležejí, zahynu. A může to být cokoli „bohulibého“ a dobrého. Křesťané a křesťanské rodiny hynou na dobrých věcech. Cokoli dobrého, jako například pečování a starosti tohoto života, jsou věci, které uduší Boží slovo.⁶ Co to znamená uduší? Co se stane, co se tam stane biologicky a jak to funguje? Bavíme se o místě, o světle a o živinách. Jako kdyby duše měla určitou kapacitu, jako kdyby den měl „jen“ dvacet čtyři hodin. Jako kdyby mysl byla schopna pojmout určité množství věcí, a my si musíme volit, protože se tam nevejde všechno. Když vezmete třeba Boží slovo, které se kázalo minulou nedělí. Lidé přišli a říkali: „To nám dalo život, oslovilo nás to a posunulo.“ Ale když na to navrším všechny ostatní věci, od neděle od oběda jednu věc vedle druhé, tak co se stane? Záměrem je, aby všechna energie a živiny, které

⁵ Jakub 1:21 – „Protož odvrhouce všelikou nečistotu, a ohyzdnost zlosti, s tichostí přijímejte vsáté slovo, kteréž může spasiti duše vaše.

⁶ Matouš 13:22 – „Ale mezi trní vsátý, ten jest, kterýž slyší slovo Boží, ale pečování tohoto světa a oklamání zboží udušuje slovo, i bývá učiněno bez užitku.“

byly k dispozici pro to slovo, způsobily, aby slovo vyrostlo. A přineslo ovoce.

Kdo seje semeno proto, aby měl semeno v hlíně? Nikdo! Někdy za mnou po shromáždění přijdou lidé a říkají: „To bylo výborné slovo, bratře.“ Někdy to člověka povzbudí, ale někdy to nemám úplně rád, zvláště když to vyzní, jako kdyby to byl výkon člověka. Vždycky říkám: „Víš, to se uvidí.“ – „Jak, to se uvidí? To už bylo.“ – „Ne, to se uvidí.“ Pokud to slovo nepřinese žádnou změnu a nic se nestane v posluchačích, tak bylo úplně k ničemu. Neměří se to tím, jak vysoko budu skákat, jak budu křičet nebo jak rétoricky to kazatel zvládne. To je divadlo. Divadlo skončí a můžete si říct: „To bylo výborné divadlo. Pobavil jsem se.“ Rozumíte mi? To je ten rozdíl. Úspěch slova, ani ne tak kazatele, je v tom, že se něco stane a změní v životech lidí. Něco konkrétního. Není to jenom na kazateli samém, záleží i na posluchačích.

Před nějakou dobou jsme se bavili s bratřími a já jsem jednomu bratrovi říkal: „Víš, Bůh omezil sám sebe a služebníky tím, že nám dal svobodnou vůli. A proto to není jenom Boží zodpovědnost, ale zodpovědnost je i na druhé straně.“ Bůh udělá maximum jako v podobenství o stromu. Přišel ke stromu a říkal: „Tenhle nenese ovoce, co s ním? Vykopej ho.“ A On říkal: „Dej mu šanci.“ Bůh udělá maximum, co může. Říkal: „Okopu ho, pohnojím, dám mu všechno, ale pokud neponese ovoce příští rok, vykopu ho.“⁷ Bůh udělá ze svojí strany maximum. Ale pokud my neuděláme svoji část... A čím se to měří? Jestli ovoce vyroste, nebo ne. Nemusíte nikomu vykládat, že jste pro to udělali maximum. Mně to neříkejte. Ani Bohu to neříkejte. To víte sami. Poznává se to podle toho, že se ve vás něco změní. Změna je to, po čem toužím. Nechci být stejný, jako jsem býval.

Jednou za čas mě potkávají lidé, kteří mě znali v mládí. V minulosti mě viděli jednat a pracovat, nebo viděli výsledek mojí práce. A dnes řeknou: „To ale nejsi ty! Tyš přece takový nebyl! Ty ses vždycky práci vyhýbal.“ Na jednu stranu je to ostuda. Ale na druhou stranu je to ostuda starého člověka, který si to stejně zaslouží. A hlavně je to čest Bohu. Potom můžete vydat svědectví a říct: „Hm, to je asi možné, člověče. Asi jsem byl hodně líný. Máš pravdu, pamatuju si to. Ale potkal jsem se s Bohem a Bůh není líný. Ani nevím, jak se to stalo, ale dneska asi už líný nejsem.“ Ne na základě mluvení, ale na základě svědectví skutků a jiných lidí. Nakonec můžete říct: „Víš, ani nevím, jak se to stalo. Ale... vlastně vím. Chodil jsem s Bohem. Chodím s Bohem a On proměňuje můj charakter.“ Musíte ve svém životě mít svědectví, kdy vás potkají staří přátelé

⁷ Lukáš 13:6-9

a řeknou: „Ale ty jsi jiný!“ Přestože jste křesťané celý život nebo jste z křesťanského zázemí. Někdo musí přijít a říct: „Franto, Pepo, Jiříku, Martine, ty jsi jiný.“ Musíte vyběhnout z kruhu, kdy lidé říkají: „To znám, to je celý Martin. To bych od něj čekal.“ Amen?

Pryč s tím. Nedokážeme to žádnou náboženskou pílí, ale jenom tím, že dopustíme, aby Bůh proměnil naše duše. Aby naše duše byly podobné duši ze 4. kapitoly Zjevení. Můžeme o tom vyprávět a kázat tam a zpět, ale pokud to slovo nevezmete a neuděláte s ním něco ve svých životech, je vám úplně k ničemu. V epištole Židům ve 4. kapitole se píše, že slovo slyšené a nepřipojené k víře jim bylo k čemu? K ničemu, neprospělo jim. A proto je úplně jedno, jestli jste slyšeli výbornou kazetu nebo četli kázání nebo pět kapitol z Písma denně. Pokud to nepřipojíme k víře a neřekneme: „Bože, tohle já chci,“ když se tím nezačneme sytit a naše duše se nepromění, tak je nám to k ničemu. Je to neúčinné. Jako kdybych zoral hlínu, zasel kukuřici a potom by přijel domíchávač a zalil to betonem. Co se s tím stalo? K čemu to bylo? To je škoda práce. Víme to, a nikdo by to neudělal.

Udělaliby někdo to, že byste vzali kvalitní sladkou kukuřici, zasedli ji a potom zalili betonem nebo zasypali sutí? Proč to tedy děláme v životě? Máme kvalitní Boží slovo a Bůh nám dal všechno, na co si vzpomenete. S dnešní technologií můžete, co chcete. Chcete najít verš? Uděláte klik, klik, klik, a máte ho. Myslím si, že by se Guttenberg divil. Protože kdysi bratří platili za Boží slovo krví. Kdybyste chtěli spočítat, kolik máte doma Biblí, asi by vám to chvíli trvalo. A navíc, možná máte v knihovně i zásobu pro bratří. Dnes máme všechno k dispozici. Když slyšíme Boží slovo, jako bychom rozseli sladkou kukuřici. A potom odejdeme ze shromáždění do všedního života a nasypeme na pole suť. Neříkám, že nemáme chodit do práce a vařit obědy. Ale někdy tou sutí nejsou nezbytně jen dobré věci. Někdy je to smilstvo. Nečistota. Hřích. Hnus, co se valí z televize. Pravdou je, že dnešní generaci televize pomohla. Před lety jsem říkal, že křesťané by neměli trávit čas u televize. A dnes nám v tom hrozně moc pomohli a vyšli vstříc, protože už nic rozumného nevyšílají. O to je to lehčí. Nedávno se mě někdo ptal, jestli máme televizi. Já jsem odpověděl: „Člověče, asi máme. Máme televizi, protože na ní používáme video.“ Ptal se, jestli máme nějaký program. Říkal jsem: „Asi máme kabelovku, ale přesně nevím.“ Na České televizi se změnilo logo a já jsem neviděl ani to původní. Můj známý říkal, že to už je dlouho. Říkal jsem mu, že televizi vůbec nepouštím. Ptal se: „Proč ne, z náboženských důvodů?“ – „To bych asi neřekl. Ale podle mě v televizi není nic rozumného.“

Když si pustíte televizi, je to jako velikánská trubka, ze které se valí odpad. A ten odpad se valí na pole. Na to pole, kde máte zasazenou sladkou kukuřici. Chcete někdo založit, osázet zahrádku? Jak by se vám líbilo, kdybyste zasadili, pohrabali zahrádku, přidali do země Boží slovo, a někdo by přišel a vysypal by na ni suť a odpad? Ale to přesně lidé se svojí duší dělají. Dopouští balastu, aby se sypal. Někdy dovolují dětem, aby zasypaly nepořádkem to, co dostaly. Musíme se k duši chovat jinak.

Boží slovo potřebuje vhodné prostředí, aby mohlo vyklíčit. Potřebuje čas a péči, aby mohlo vyklíčit, uzrát a přinést ovoce. Když přináší ovoce, nejenže splnilo svůj účel, ale co ještě? Co je v každém ovoci? Další semeno. Zákon o rozmnožování, který Bůh stvořil, začne fungovat v náš prospěch. Jako bychom to měli zadarmo. Kněží ve Starém zákoně měli lněný oděv, aby se nepotili. Křesťanství není o pocení se. Práce ano. Práce je důležitá a křesťan se má potit při práci. Někteří to špatně vyložili a řekli: „Křesťan se nemá potit.“ To nepochopili. Obrazem, který nám Bůh ukazuje, je, že křesťanství není o propocení se do Božího království a dostání se tam vlastními skutky a energií. Bůh to jakoby všechno dělá za nás. I proměnění vlastní duše nemůžete učinit svojí náboženskostí. Stát se to může jedině skrze Boží slovo. Když se jím budeme sytit a dopustíme, aby bylo okolo nás.

Jakým způsobem ponese ovoce? V Janovi v 15. kapitole se o tom píše. Jaký je na nás kladen požadavek? Abychom zůstávali při kmeni. Bůh nám říká, že jsme ratolestmi. Nejsme vinaři. Bůh říká, že máme zůstávat při kmeni. Nejspíš to neradi slyšíme, ale pokud neponese ovoce, tak neneseme žádný užitek. Bůh říká, že taková ratolest uschne sama v sobě. Toto je Boží slovo. Když chcete, najděte si jinou teologii. Ale Boží principy takto fungují a tak i zůstanou. Pokud nezůstáváš při Bohu, neponeseš ovoce. Pokud zůstáváš při Bohu, neseš ovoce. Neubráníš se tomu. Znamená to, že pokud zůstáváme při Bohu, jak se o tom píše v Janovi v 15. kapitole, dáváme semeni prostor k růstu. A ono vyrostе samo.

Semeno ví, co má přinést. Viděli jste někdy zahradníka, který by vysvětloval jablíčku, co má dělat? „Teď tě zasadím a podívej se na tento obrázek. To je Golden delicious. Podívej se: tady je zelený, tady žíhaný a takhle vypadá. Ne abys to popletl a náhodou byl Champion nebo Spartan... První týden vyraš klíček nahoru. Víš, co znamená nahoru?“ Taký způsob není třeba, že? Semínko ví, protože má v sobě informaci.

Bohu nemusíte říkat, v co vás má stvořit. Božímu slovu nemusíte říkat, jaký má být váš charakter. Nemusíte Božímu semínku vysvětlovat, co byste chtěli být. Jenom musíte toužit po změně. Stavět si Boží muže

před oči. Stavíte si Boží muže před oči? Díváte se na příběh a najednou po tom toužíte. Možná netoužíte po vězení, ale kdyby přišlo, tak ať přijde. Toužíte, aby člověk byl ryzí a měl v sobě to, co je pravé. Něco reálného a pravdivého. Můžete to například vidět u Jana Husa nebo Williama Tyndala nebo u jiných bratrů. Ty vlastnosti se ve vás stvoří. Někdy telefonuji s nějakým bratrem a vidím Božího muže – a není to William Tyndale. Pozorujete, jak se bratr chová nebo co řekne, a říkáte si: „To snad není možné, to chci taky. Chci tuto čistotu mysl. Chci tuto ryzost charakteru, chci schopnost se obětovat, chci tuto spravedlnost, tuhle odvahu. S jakou velkou odvahou, rychlostí a smělostí ten člověk jedná ve spravedlnosti.“ Když to vidíte, tak po tom začnete toužit.

Někdy se ve svojí pýše bojíme být jako někdo, bojíme se říct nahlas: „Chci být jako Jan Hus.“ O něm ještě můžeme říct, že je mrtvý. Co když řeknu, že chci být jako bratr duCille? Nebo chci být jako bratr Roman nebo někdo jiný. Proč bychom se toho měli bát, co to je za podvod? Pochopitelně víme, že vybíráme dobré vlastnosti. „Chci být odvážný jako tenhle bratr. Chci mít vztah s Bohem jako tenhle bratr. Chci Boha slyšet jako tenhle bratr. Chci být schopný mluvit jako tenhle člověk, který přinese slovo, a ono tak velmi vyjasní situaci.“

Když toužíme po těchto vlastnostech, někdy se ptáme, kde to lidé vzali. Často se vracíme do 15. kapitoly Jana. Anebo se díváme do 3. kapitoly Zjevení, kde se píše, abychom otevřeli dveře a byli s Bohem. Potom 4. kapitola začíná: „*Vstup sem, a ukážit, co se má díti potom.*“ Po čem? Potom, když pozvete Pána Ježíše na večeři a budete s Ním trávit čas. Nejde to jinak. Nejde to koupit. Jako dětem nejde zaplatit výchova. „Táto, já to zaplatím. Koupím větší traktor. Většího plyšáka.“ V tom to vůbec není. Stejně jako když řeknete: „Bože, dám Ti větší desátky.“ Myslíte si, že Bůh potřebuje vaše peníze? Že potřebuje vaši službu? Nebo vaše cokoliv? Bůh potřebuje vás. Koneckonců, On vás nepotřebuje, ale touží po vás. Vy ho potřebujete! Vždy, když řeknu vy, myslím samozřejmě my. To je naděje, kterou máme v Bohu, která promění naše duše. A cesta k tomu je obklopit se Božím slovem. Meditovat nad Božím slovem. Nechat se proměnit. Jeden ze způsobů je, že se potřebujeme dívat do zrcadla. Věříte v to? Dámy určitě. Pánové trošku s pohrdáním, protože se obávají, co tam naleznou. ☺ Měli bychom být jako pánové, kteří se dívají do zrcadla, protože nejsou spokojeni se svým obrazem. Tak to chápu. Myslím si, že je to o tom, že potřebujete přijít k zrcadlu. Co je zrcadlo? Boží slovo. Hospodin.

První krok, který potřebujeme udělat, je podívat se na stav svojí duše. Ve světle cíle. Musíme teologicky uvěřit tomu, že Bůh nám říká,

abychom byli svatí, jako On je svatý. Že máme být svatí na zemi. Pokud je vaše teologie: „Však jsme jenom lidi. Bůh je svatý. Anebo světci jsou svatí.“ Svět-ci? Tento omyl je dobrý k tomu, aby si lidé začali říkat: „Je v pořádku, že jsi takový. Je v pořádku, že vyjdeš z kostela a jdeš se opít a zbiješ manželku. To je normální.“ Myslíte si, že to tak není? Lidé si poslechnou kázání v kostele na mši a potom se chovají úplně stejně. Nemá to s proměněním nic společného. Pokud uvěříte, že máte být svatí, přijďte před Boha a řekněte: „Bože, ukaž mi moji duši.“ A pokud zjistíte, že jste svatí, přijďte kázat. Potřebujeme vás slyšet. Na druhou stranu asi zjistíte, že jste v něčem nedostateční a máte charakter, na který narážíte. Ve vašem životě je hřích.

Nemusí to být nutně hřích jako například vražda. Může to být zloba, hněv, netrpělivost, schopnost ublížit, neschopnost cítit bolest někoho jiného. Lenost, pohodlnost, sobectví, pýcha, urážka. Může to být alkohol, smilstvo, převrácené myšlení. V zrcadle to může být cokoliv takového. Člověk se v zrcadle uvidí. Víte ale, že můžete od zrcadla odejít a nic se nestane? Proč ženy chodí k zrcadlu? Co před zrcadlem dělají? Krášlí se. Když se podívají, ještě si doupraví vlasy a podobně. Potřebují se upravit, udělat poslední úpravy. To je normální. V duchovním máme také přijít k zrcadlu a podívat se, jestli něco není špatně. Když v zrcadle uvidím, že mám nakřivo kravatu, neřeknu: „Ach jo, už zase,“ a neodejdu. Narovná si ji. Když ženy zjistí, že mají rozčuchané vlasy, neodejdou bez toho aby si je upravily.

Neříkám to jenom jako legraci. Co tím chci říct? Že se stává, že přicházíme k zrcadlu, zkonstatujeme, mohutně na shromáždění souhlasíme, a nakonec jdeme dál a nic se nestane. Není to divné? V Jakubovi se o tom píše. Píše se tam, že zapomeneme, jak vypadáme.⁸ Jdeme ven a ani nevíme, že máme nakřivo kravatu a vlasy rozčuchané, že jsme se vůbec neučesali. Co máme podle Božího slova dělat, abychom takoví nebyli? Abychom nebyli jenom posluchači, ale činitelé slova? Když opakovaně slyšíme Boží slovo, můžeme mohutně souhlasit a říkat: „Ano, ano, to je pravda.“ Ale změna se tím nepozná. Změna se pozná později po kázání, například v neděli při obědě.

Někdy jsme schopni v neděli slyšet kázání a obratem na naši zahrádku nasypeme suť a nepořádek. Na shromáždění ale přitom není nikdo, kdo by povstal a řekl: „Tomu nevěřím. To není z Boha,“ nebo „To nechci.“ Potom si dáme oběd. Všimněte si, jak se po shromáždění

⁸ Jakub 1:23-24 – „Nebo byl-li by kdo posluchač slova, a ne činitel, ten podoběn jest muži spatřujícímu obličej přirozený svůj v zrcadle. Vzhlédl se zajisté, i odšel, a hned zapomenul, jaký by byl.“

chováme, a všimněte si hlavně sebe sama. Stává se vám někdy, že na dobré semeno hned nahrnete špatné věci? Mělo by to být jinak. Na našem životě by mělo být vidět, kde jsme byli a jestli jsme byli s Bohem. Jako když Mojžíš sestoupil s hory. Myslíte si, že Izrael poznal, že Mojžíš byl s Bohem? Bylo to vidět? Ano, musel si přikrývat obličej. Nemělo by na nás být vidět, že jsme s Bohem? Na druhou stranu, není na nás vidět, když nejsme s Bohem? Určitá prázdnota, neschopnost vydat? Když otevřu peněženku a budou v ní peníze, tak řeknete: „Martin byl u bankomatu.“ A když otevřu duchovní peněženku a mám co dát, tak by někdo měl říct: „Martin byl s Bohem.“ A naopak. Když otevřu duchovní peněženku: „Martin už dlouho nebyl u bankomatu.“ A to platí o každém z nás. Tak se naše chůze měří. To je cíl spasení. To je proměna duše, kterou jsme kreslili.

Bůh mluví o změně. Bratří, chci vám říct, že je úplně jedno, jestli budeme poslouchat nějaké kázání nebo sedět na správné židli ve shromáždění. Pokud neuděláme nic s tím, co slyšíme, a nebudeme kultivovat práci, kterou Bůh dělá v našich životech, tak míváme celý Boží záměr. Dopusťme, aby byla naše duše proměněna.

Dnes jsem chtěl doplnit sérii kázání. Bylo to trochu jiné, než když jsme mluvili minule, a věřím, že jsme tomu udělali jakousi tečku, aby-chom pochopili, že mluvíme o proměně naší duše. Proto pokud chcete předstoupit před Hospodina a učinit rozhodnutí a říct: „Bože, chci se chovat jinak. Potřebuji se chovat jinak. V této konkrétní věci. Chci ji položit na oltář, potřebuji změnu. Chci učinit skutek, protože nechci za půl roku říct: Vždyť jsem v téhle věci stejný.“ Pokud jste ochotní učinit toto rozhodnutí, tak Bůh je připraven. Proto posílá toto slovo. Ale krok víry je na vás. Krok víry je na každém z vás. Vezměte dnes Boží slovo a učíňte s ním dílo ve svých duších. Protože Bůh ve 12. kapitole Římanům říká: „Proměňte se obnovením své mysli.“ Amen.